

DE KLEINE VOETEN VAN LOWELL GEORGE

PETER BUWALDA BIJ DE BEZIGE BIJ

Bonita Avenue (2010)

Suzy vindt van niet (2014)

Van mij valt niks te leren (2015)

Verse probz (2016)

PETER BUWALDA
de kleine voeten
van lowell george

Copyright © 2017 Peter Buwalda

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 90 234 4400 8

NUR 303

debezigebij.nl

poltergeist

In mijn eentje bewoon ik een groot, smerig kasteel. Daarom heb ik op advies van de Gemeente Reinigingsdienst een schoonmaakster in de arm genomen. Gisteren had Carmen haar eerste werkdag. Ze zou er om elf uur zijn. Op een laag vuilnis van anderhalve meter lag de kasteelheer kalm urinerend op haar te wachten.

Ze was laat. Onder de bacteriën ging een voorzichtig gejuich op.

Om halftwaalf ging de telefoon. Iemand meldde in plat-Roemeens met Engelse invloeden dat ze verdwaald was – wat ik niet zo gek vond. Geen idee wie lang geleden mijn straat van huisnummers heeft

voorzien, maar het was geen genie. Of juist wel. Een wilde denker die precies hier, in deze eenvoudige wijk, het numerieke stelsel omver wilde werpen, wat hem uitstekend gelukt is, want niemand kan er iets vinden, ook TomTom niet.

‘I stand before numero two-five-eight,’ zei Carmen. Feitelijk, zie boven, was dat geen informatie. Ze kon bij de burens staan, maar ook in Zaanstad.

‘Stay standing,’ zei ik, waarna ik in concentrische cirkels Noord-Holland begon af te fietsen. Na twintig minuten ontwaarde ik op een stoep een vrouw met een emmer en een dweilmop.

‘Carmen?’

‘Sir Peter?’

‘Zeg maar *lord*.’

We fietsten slingerend door Amsterdam-Noord, Carmen achterop, wapperend met haar dweil, ik automobilisten dollend, samen fluitende het *Turks Fruit*-melodietje van opgebaarde Toots – tot we voor mijn kasteel stonden. Meteen zaten we in een heel andere film, namelijk *The Exorcist*. Carmens blik, hoe ze naar mijn slaapkamerraam staaarde: alsof daarboven een hele grote bacterie op bed lag, hees ‘STOF’ brullend, en ‘NOOIT MEER POETSEN’, dit alles in het Latijn der kerkvaderen. Ik zag die bacterie al de complete stofzuiger keihard in het kletsnatte gat tussen zijn beentjes rammen, dat hing nu wel in de lucht.

Koffie?

Nee, Carmen wilde meteen aan de slag, zei ze, ze had maar *four hours*, hè, nuffig rondkijkend alsof het hier vies was of zo, terwijl je bij mij thuis van de grond kunt eten, allerlei redelijk verse salades, bijvoorbeeld, of onbeperkt rozijnen.

Ik nam plaats op de chesterfield. De beste interieurverzorgsters lusten geen koffie, bedacht ik, en kampen met een taalbarrière. Vroeger, in Blerick, hadden we Elly, die kampte nergens mee, die ging onmiddellijk aan het koffie-infuus, waarna er aan onze keukentafel een soort aflevering van *Zomer-gasten* begon, met uitvoerig in plat-Venloos naver- telde fragmenten en onze hond als interviewer.

Vier uur is lang. Zeker wanneer je zelf geen poot uitsteekt. Nou ja, met enige regelmaat een poot richting een bakje cashews, met geloken oogjes op de chesterfield, vanzelfsprekend steeds als Carmen met opgestroopte mouwen binnenkwam voor verse vuilniszakken. Niet alleen vies, maar ook slecht. Je bent een vies, slecht mens, Peter.

‘You sick?’

‘No, me writer! Thinking!’

Hoe legde ik deze vrouw uit dat ik, ogenschijnlijk op mijn gemakje, baarlijke nonsens uit mijn duim lag te zuigen? Verzinsels, Carmenita, terwijl jij mijn

vuil aan het afbikken bent. Krijg ik ping-ping voor.

Als klein schoonmaakstertje moest Carmen trouwens in de ketel met toverdrank zijn gevallen, want mijn hemel, wat een lawaai maakte ze daarboven. Het plafond had er een harde dobber aan. Even het bed rechtop tegen de muur? Pleepot op schoot? Het leek verdomme wel *Poltergeist*, boven mijn arme hoofdje.

bestekla

Vorige week wilde ik een column schrijven over de eerste werkdag, als fenomeen, maar ook de mens erachter. De methode-Geert Mak, kun je zeggen, waarbij je ogenschijnlijk ontspannen iets over de eerste werkdag van je schoonmaakster vertelt, maar eigenlijk de Grote Geschiedenis op het canvas van je column slingert. (Zie: Geert Mak, *De eeuw van mijn hulp.*)

Dus begon ik over Carmen, mijn eigen hulp, en haar eerste werkdag, met de bedoeling om van daaruit, als een raket die trappen afstoot, voort te spuiten naar andere, historische eerstewerkdagen.

Totaal mislukt. Die column ging alleen maar over stofzuigen en ramenlappen.

Terwijl er dus een hele aardige eerste werkdag in de startblokken stond, snuivend als een renpaardje, te weten die van Ingrid. Op haar eerste kantoor dag haastte ik me de trappen af, ik werkte in die tijd nog als asbestspecialist bij Uitgeverij L.J. Veen, afdeling debuten. In mijn kielzog donderde het hele kantoor pand, al gauw een mannetje of vijftig, de receptie in, een onvertoonde kantoorstampede richting uitgang. In onze oren loeide de sirene die iedereen kende van de jaarlijkse brandoefening.

Nu was er geen oefening. Nu was er brand.

Achter de receptie zat Ingrid, andere Ingrid, moet ik zeggen, waarom iets helder navertellen als het ook troebel en mistig kan. Andere Ingrid was een echte Jordanese, in wier keukentje Maartje en Marie-Anne altijd koffie zetten. In zo'n grote kantoorkan, met een parasol als filter en een kilo Douwe Egberts. Ik kreeg klachten: zet ook eens koffie, lul de behanger. Dus ik dacht: oké, ik zet ook eens koffie. Ik stond alweer een roman te puntlassen, toen Ingrid belde, de andere dus, de Jordanese. 'Peterrrr...' fleemde ze zangerig, 'je koffie is klaarrrrr...! Hij ligt in de bestek-laaaa...!'

Ik erheen, jezus, wat nú weer – bleek ik vergeten de oude koffie uit die vijfliterkan te gieten. Alles overgelopen. De hele bestekla tot de rand vol met kokende koffie. Iemand een lepeltje?

Maar het gaat me om ándere andere Ingrid, je kunt wel zeggen de echte, want zij en ik kwamen nog samen te wonen, later. Nu zag ik haar voor het eerst, en ze bloosde. Niet vanwege mij, maar omdat ze op de alarmknop had gedrukt. Ze stond achter de receptie, even kletsen met andere ándere andere Ingrid, zo gaat dat op je eerste werkdag – je hebt nog niks te doen, je had net zo goed thuis kunnen blijven, maar ja, dan schuift alles op tot in de urn.

Adriaan van Dis wilde naar binnen, dus legde ándere andere Ingrid, die uit de Jordaan dus, haar hand op de hoorn: ‘Lieverd, druk even op de knop.’

Nou ja, ándere knop, dus. Niet die grote rooie! Dat is de brandalarmknop!

Maar ach, daar snelde ik te hulp, met een troostrijk woord. ‘Mijn eigen eerste werkdag,’ vertelde ik, ‘voor mijn ouwe chef, Bert Groenman, van de universiteitskrant, en de dubbelloops kroketten – ach, hoe moet ik het zeggen.’

Het was in Enschede, op de campus. ‘Maak anders een rondje,’ zei Bert, want ik liep hem danig voor de voeten. Dus daar ging Kuifje, over de velden en heuvels. Maar Kuifje was een beetje moe. Al die indrukken op zo’n eerste werkdag. Dus wat deed onze jonge reporter, hij ging onder een boom zitten.

Even de oogjes toe... zzzzz.

Een monter ‘goeiemorgen, kleintje!’ rukte me

uit dromenland. Het was mijn nieuwe ouwe chef,
hij fietste verdomme voorbij! Op mijn eerste werk-
dag! Ik snel opstaan, natuurlijk.

nu ook van karton

Maartje, mijn kamergenote uit de tijd dat ik nog constructiebankwerker was bij uitgeverij L.J. Veen (beschermbril op, en tot de schaft manuscriptjes frezen en walsen), vertelde me dat ze de man van onze ex-baas tegenkwam met onder zijn arm Derk Bolt.

Derk Bolt de pop, welteverstaan. Niet de echte. De man van Marie-Anne zeulde rond met zo'n gefiguurzaagde kartonnen foto-pop op ware grootte, voorstellende de presentator van *Spoorloos*.

Maartje nam er snel een foto van. 'Ik kwam Frank tegen,' sms'te ze droogjes, 'met een kartonnen pop van Derk Bolt.'

Ik moest lachen. Maartje ook, aan de andere kant van de sms, dat wist ik zeker.

Wat was er leuk aan? Dat vroeg ik me ineens af, terwijl gewoon even grinniken en weer aan het werk beter was geweest, want ik moest nog een column schrijven.

Lag het aan Derk Bolt? Ook, zeg ik. Ook. Derk Bolt is een prima presentator, ter zake kundig, stabiel, herkenbaar, irriteert zelden, maar niet per se *flashy*. Toch? Je verwacht er in ieder geval geen kar- tonnen pop van.

Wie gaat hem neerzetten, wil je meteen weten, en vooral: waarom? Om vaders die hun kinderen hebben verlaten de stuipen op het lijf te jagen? Een nep-Derk Bolt op het tuinpad? Godverdomme Mieke, zie jij wie daar staat? Is dat...

Nee. Het zou overdreven zijn, speciaal hiervoor een Derk Bolt-pop te laten maken.

Kijk, als het nou *Usain Bolt* was. Ik weet zat kinderen die daar welwillend tegenover staan. Maar zelfs een Usain Bolt-pop heeft iets heftigs, iets over the tops.

Meteen maar Derk Bolt uitlachen om zijn pop? Hahaha? Nee. Het zou lullig zijn. De pop is een voldongen feit, dus hou je je in. Nee, het gaat er ook om dat er ermee wordt rondgelopen. En niet door zomaar iemand, maar door de man van de baas, Frank, een wat stugge, serieuze verschijning.

Humor ontstaat op het snijpunt van werelden – noteer dat.

Die Derk Bolt-pop was niet het idee van Frank, dat wisten Maartje en ik zeker. Onze ex-baas zat erachter. Haar man zeulde er onvrijwillig mee rond. ‘Als jij toch nog naar Ron en Mary gaat, kun jij dan Derk Bolt even meenemen?’ Zoiets ging eraan vooraf, dat zag je aan zijn kop op de foto, hoe hij erop kijkt.

Betrapt.

Maar ja, hij was toch op pad gegaan, uit liefde, denk ik. Nu had hij spijt. Een krachtig ‘ik ga echt niet met die fuckpop rondsjouwen’ was beter geweest.

Komt bij dat Maartje een vrouw van de wereld is. Die kent mensen. Ze woont naast iemand die voor *Spoorloos* werkt. Dus stuurde ze haar buurman de foto, gewoon, voor de aardigheid. En die buurman stuurde de foto naar de échte Derk Bolt, ook logisch, het is immers zijn *anchor man*. Ze lopen niet elke dag over straat met een kartonnen pop van meneer Bolt. Misschien vindt die dat wel leuk om te weten.

Nee, niet leuk. Wat wil nou, de *real* Derk Bolt wist van niks. Niet op de hoogte. ‘WTF!!!’ – zo schijnt hij de pop te hebben opgevat.

O jee. Gelazer. Maartje had alweer spijt, zei ze. Je denkt meteen aan portretrecht en zo. En aan een rechtszaak, met links onze oude chef en haar man

en de pop, en rechts de echte Derk Bolt en z'n advocaat, wat me koddig lijkt om te zien, zeker als de pop toevallig dezelfde (kartonnen) kleren aan heeft als Derk Bolt die dag heeft aangetrokken.

pikvaas

Ik moest naar een bruiloft. Nou ja, moest, moest – de enigen die écht moesten, leken mij de bruid en de bruidegom, en zelfs die mochten op het allerlaatst nog ‘nee’ zeggen, dus verplicht hoefde ik me niet te voelen, ook al was ik dan ceremoniemeester.

Nee hoor. Nee zeg. Dat lijkt me dus echt de geruiterde Apocalyps, andermans bruiloft organiseren. Mijn vrienden weten dat, tenminste, daar ga ik van uit, daar zijn we vrienden voor, al kan het nooit kwaad het nog eens op te schrijven, *ongeschikt*, zodat ze me niet alsnog met veel onzalig stroopsmeren voor het blok komen zetten.

Wel had ik een heel goed cadeau, al zeg ik het zelf. Normaal ben ik daar geen ster in, passende geschen-

ken. Meestal geef ik iets wat ik zelf mooi vind, bijvoorbeeld een kussensloop van Elvis. Dit keer was ik op weg naar het station een winkel binnengerend met vazen.

Echt veel vazen! Kleine, grote, eentje in twee vloekende kleuren, een soort Rothkovaas. Ik werd helemaal opgezogen door die vaas. Als ik geen bloedhaast had, ging ik er uren huilend vóór zitten.

De vaas die ik kocht was van kunstig glas, en toch afgeprijsd. Denk aan een soort opgerekte donut, maar dan vastgelopen in een halve wiskundige dimensie. Het donutgat was meer een opwaartse inham van onderaf, erg neo-Escher, je kon er aan de bovenkant gewoon water in gieten.

Daar zat ik, in de trein, met op schoot mijn ingepakte donutvaas. Ik snapte ineens al mijn exen. De immense voorpret die een goedgekozen presentje verschaft. Ik stelde me voor dat Harm-Jan en Phronaise na de bruiloft, in hoogpolige ochtendjassen, mijn cadeau uitpakten, onder de indruk van mijn (plotselinge) goede smaak. Mijn inwendige oog bestudeerde de vaas eens wat nader, wat niet verstandig was.

Of juist wel.

Of juist niet.

Er viel mij namelijk iets op aan de vaas, iets wat me daarstraks ontgaan was: het rechtstandige donutgat

dat in het midden artistiek verrees, leek als je er iets rustiger naar keek op een... pik.

Een keiharde erectie, beter gezegd. Bijzonder groot geschapen, ook, met precies de juiste welvingen. Er zat zelfs een condoomachtig tuutje op, omdat de vaas, hoewel afgeprijsd, handgeblazen was, denk ik.

In opperste verwarring scheurde ik het cadeau-papier eraf, in de hoop dat het aan mijn inwendige oog lag, maar nee, het lag aan de vaas zelf, mijn donutvaas was zonder enige twijfel een hele erge... penisvaas.

Weer zag ik Harm-Jan en Phronaise voor me, maar nu in hun sfeervolle woonkamer, omringd door vrienden en familie, bijvoorbeeld met kerst. ‘Zozo,’ zou een oom beginnen, ‘die vaas heeft het wel naar zijn zin, geloof ik.’

‘Ja, het is een beetje een vieze vaas,’ zou Harm-Jan toegeven. ‘Hebben we van Peter Buwalda gekregen.’ Waarna het hek van de dam was, natuurlijk.

‘Aha. Zelf geblazen?’

Een andere oom zou al dan niet met een flauw stemmetje opmerken: ‘Hier, hebben jullie een mooie pikvaas, zelfgemaakt.’

‘Op z’n kop kun je er wel leuke kinderijsjes mee maken, trouwens.’ Ook een oom, natuurlijk.

‘Dus je kunt erin, van onderen?’

‘Wie de pikvaas past, trekke hem aan.’ Harm-Jan, zelf ook iemands oom.

En als alle ooms mij slap aan het uitlachen waren, ging Phronaise er quasi mee rondlopen, ‘waar zal ik hem eens neerzetten dat-ie niet omvalt? Harm-Jan, doe jij je broek eens omlaag.’

‘Haha,’ hoorde je Harm fucking Jan al lachen, ‘zet maar neer, ga ik lekker een uurtje zitten bloem-schikken, jaja, haha.’

Waar was de glasbak?

heijne*

Liefst schrijf ik over zaken waarvan ik vermoed dat iedereen ze wel eens meemaakt. Vorige week nog, bijvoorbeeld, toen ik per ongeluk een vaas kocht waarin ze een enorme erectie van glas hadden verwerkt.

Maar vandaag behandel ik een probleem waarover ik andere mensen nooit hoor: dat je ergens heengaat, naar een kinderverjaardag, naar een begrafenis, naar een internationale boekenbeurs, en al serieus op weg bent, de zogezegde vervoersmiddelenfase is ingetreden, er is sprake van een vliegtuig, van een taxi, van een hogesnelheidstrein – maar dat je toch nog uitstapt om terug te keren naar de woonstee. Eigenlijk zoals de mop van de man die naar de Frankfurter Buchmesse ging.

Hij ging niet. Feitelijk is het geen leuke mop, als je hem meemaakt.

Bovengenoemde man zat eergisteren in z'n goeie goed in de ICE naar Frankfurt. We leunden reeds tegen de geluidsbarrière. Niet in de échte Frankfurter Buchmesse-trein, geef ik toe, die van het *Journal*, die met de *top dogs* erin, ik noem een Connie, ik noem een Tommy, een Bassie*, een Adriaan. Nee, voor mij, lichting-Hermann Hesse, was in de Gouden Wagon der Vaderlandse Letteren geen plekje. Ik ben van vroeger.

Maar, vrienden, we laten ons niet zomaar afscheppen. Er zijn andere manieren om op de beurs te geraken. Sinds Bob Dylan kan alles. Als het moet, kopen Bob en ik zelf een treinkaartje.

Vóór ik schrijver was, kwam ik er trouwens ook. Op de Messe geldt: hoe minder boeken, hoe beter. Juist als bijzonder laag gepositioneerde onderknuppel sjokte ik laconiek door de legbatterij, want daaraan doet Frankfurt denken, als je er bent. Een verdiepingenhoge schuur vol schrielkippen (uitgevers, agenten, klaplopers) die elkaar zoveel mogelijk vers gelegde eieren (boeken) aansmeren. Ik was destijds de assistent van de pocketuitgever van ons concern. Deze pocketman had op de Messe niks, maar dan ook echt helemaal níks te zoeken. Niets. Ik assisteerde hem daarbij.

Lange, lange beursdagen, waren het. Een beetje rondlopen, veel handig wegduiken, en 's avonds: afpilsen. 'Wie is verdomme die flapdrol,' vloekte op een ochtend de uitgever van Saskia Noort, 'die zich hier telkens veels te laat meldt en dan klaagt dat de koffie op is?'

Het jaar erna was de flapdrol bevorderd tot zaalarts Nederlandse fictie bij Uitgeverij L.J. Veen. Nu had ik gelukkig wél een afspraak, eentje maar, gemaakt door Jan, een thuisgebleven collega. Die had de poëzie van paus Johannes Paulus II 'gebracht'.

Alles kan.

Mijn enige klusje tijdens de Messe was deze heilige poëzie door te verkopen aan een Bulgaarse uitgever van religieuze werken. De onderhandelingen voltrokken zich in Esperanto, vermoed ik. En met een kater. Halverwege moest ik even naar de wc, voor een braakje.

Maar goed, de U-Bahn-kogel spoot over het spoor, *beading* voor internationale roem. Mijn zwarte pak paste uitstekend bij de geluidssnelheid.

'Uw plaatsbewijs, alstublieft.'

'*Der sitzt in meine e-mail,*' zei ik tegen de dame. 'Maar keine wifi on board, stimmt das?'

Das stimmte. In de reglementen, zei de vrouw, stond dat alleen geprinte tickets geldig waren.

‘Ik heb 169 euro betaald.’

‘Tickets graag.’

‘Zie ik eruit als een oplichter?’

U ziet eruit als een goochelaar op weg naar een kinderverjaardag, zag je dat wijf denken.